U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **I. M. P.,** zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2017, č. j. OAM-507/ZA-ZA14-P07-PD1-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 1 Az 62/2017 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je občanem Kubánské republiky, ze své vlasti vycestoval v roce 2013 a před příchodem do České republiky pobýval v Rusku, Srbsku, Maďarsku a Itálii. Dne 3. 10. 2014 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice z důvodu homofobie v zemi původu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2015, č. j. OAM-507/ZA14-HA18-2014, žalobci udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, na dobu 24 měsíců (dále jen „rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany“). Týmž rozhodnutím žalobci neudělil azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu vystaven pronásledování ani diskriminaci z azylově relevantních důvodů. Naopak na základě informací o zemi původu z let 2013 – 2014 uzavřel, že v případě návratu žalobce do vlasti nelze vyloučit přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy z důvodu jeho delšího pobytu v zahraničí. Kubánské úřady brání svobodnému pohybu svých občanů a svévolně omezují osobní svobodu těch, kteří se kriticky vymezují vůči vládnoucímu režimu. Kritici vlády

riskují trestní stíhání a nedostává se jim záruk spravedlivého procesu. Vážné nedostatky vykazuje též vězeňský systém.

[2] Dne 29. 12. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany s odůvodněním, že důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany ve své původní žádosti a na základě kterých mu byla doplňková ochrana udělena, trvají, zejména nesvoboda, totalitní režim a pronásledování homosexuálů. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobci doplňkovou ochranu dle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil. Na základě nových informací dospěl k závěru, že v zemi původu došlo v období od udělení doplňkové ochrany k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy. Udělení doplňkové ochrany již v tomto ohledu není zapotřebí. K odlišné sexuální orientaci žalobce žalovaný zdůraznil, že navzdory opakovanému tvrzení žalobce o opaku tato nebyla důvodem pro udělení doplňkové ochrany (byť se předmětným důvodem žalovaný v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany důkladně zabýval). Žalovaný si nicméně obstaral informace o aktuálním postavení osob s odlišnou sexuální orientací na Kubě, aby vyloučil případné nově vzniklé problémy v případě návratu žalobce do vlasti, a neshledal v tomto směru žádné nové objektivní překážky a rizika. Závěrem konstatoval, že žalobce neuvedl žádné jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany a ani žalovaný nezjistil žádné další nebezpečí, které by mu v případě návratu do země původu hrozilo.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Předně zdůraznil, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany. Otázka, zda žalobce s ohledem na svou sexuální orientaci a homofobii v zemi původu splňuje podmínky pro přiznání azylu, byla řešena v předchozím správním řízení, v němž byla žalobci udělena pouze doplňková ochrana. Pokud se žalobce domníval, že mu náleží mezinárodní ochrana ve formě azylu, mohl se proti tomuto původnímu rozhodnutí obrátit s žalobou na správní soud. Žalovaný se primárně zabýval nebezpečím vážné újmy z důvodu vycestování z vlasti na delší než kubánskými zákony předvídanou dobu. Městský soud konstatoval, že žalovaný za tímto účelem obstaral dostatek aktuálních, relevantních, vyvážených, objektivních a transparentních zdrojů informací, a uzavřel, že závěr žalovaného, že prodloužení doplňkové ochrany není nutné, je v souladu se zjištěním, jak je nová úprava migračního zákona aplikována. Žalovaný si obstaral i aktuální informace týkající se žalobcovy sexuální orientace. Městský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že situace na Kubě se ve vztahu ke komunitě LGBTI výrazně zlepšila, žalobci proto v případě návratu na Kubu nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14 a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu z důvodu odlišné sexuální orientace. K námitce týkající se bývalé příslušnosti k armádě městský soud uvedl, že spojitost s kubánskou armádou není relevantní, z ničeho nevyplývá, že by právě pro to měl být žalobce pronásledován. K porušení práva na soukromý a rodinný život městský soud uzavřel, že žalobce nemá na území České republiky takové vazby, které by vedly v důsledku jeho návratu k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“). Zákon o azylu předpokládá dočasnost udělené mezinárodní ochrany, a tedy návrat cizince do země původu v případě, že pominou důvody, pro které byla mezinárodní ochrana udělena. Přičemž pokud není cizinci doplňková ochrana prodloužena, je na něm,

zda si oprávnění pro případný další pobyt zajistí prostřednictvím jednoho z pobytových institutů podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Námitka ohledně možného porušení jeho práva na svobodu umělecké tvorby ve smyslu čl. 10 Evropské úmluvy není v daném řízení relevantní, neboť článek 10 nemá narozdíl např. od čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy extrateritoriální účinky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy nesprávné právní posouzení, nedostatečné zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v tom, že v předchozím řízení nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví, a to ochrana subjektivních práv jednotlivce, což mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Uvádí, že má obavu z pronásledování z důvodu své sexuální orientace a změny pohlavní identity. Dále namítá, že nadále trvají důvody udělení doplňkové ochrany, nebezpečí mučení a ponižujícího zacházení v případě návratu do vlasti.

[5] Stěžovatel má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že v drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vracejí do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, což aproboval i městský soud. Stěžovatel považuje nicméně za účelové a nesprávné tvrzení žalovaného, že migrační zákon Kubánské republiky č. 1312 ze dne 20. 9. 1976 byl novelizován dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012 a touto novelou došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky, neboť novela byla účinná již v době, kdy správní orgán rozhodoval o první žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele, argumentoval zcela opačně a stěžovateli doplňkovou ochranu udělil.

[6] Stěžovatel dále uvádí, že mu mělo být přiznáno prodloužení doplňkové ochrany, ačkoli podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňuje na základě jiných skutečností, než pro které mu byla udělena doplňková ochrana v minulosti. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany má žalovaný přezkoumat z úřední povinnosti. Pokud by byl stěžovatel nucen podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, dostal by se opět do nevýhodné situace žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který nemůže získat povolení k zaměstnání po dobu prvních 12 měsíců ode dne podání žádosti, není oprávněn cestovat mimo území České republiky či nemá možnost získat živnostenské oprávnění. Městský soud pouze zrekapituloval zjištění žalovaného o postavení osob s odlišnou sexuální orientací v zemi původu a námitky stěžovatele věcně nepřezkoumával s odůvodněním, že stěžovatel mohl podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel má nadto za to, že žalovaný dospěl v hodnocení postavení osob s odlišnou sexuální orientací k nesprávnému závěru, neboť situace příslušníků LGBT skupin se sice opravdu zlepšila, stále však dochází k závažnému porušování základních lidských práv daných osob a k jejich diskriminaci, což dokládají i přiložené zprávy stěžovatele v zamítnuté žalobě. Homosexualita sice již není ilegální, stále je však patrná vysoká úroveň homofobie a sociálního vyloučení osob s odlišnou sexuální orientací.

[7] Závěrem stěžovatel namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života (čl. 8 Evropské úmluvy). Stěžovatel má v České republice přítele, žije zde také jeho matka a bratr. Naopak s otcem, který žije na Kubě, nemá žádné styky, neboť je homofob a svého syna zapudil. Do pojmu soukromý život spadají dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva i aspekty sociální a fyzické identity, právo na osobní autonomii, vývoj a vytváření a rozvoj vztahů s ostatními jedinci a vnějším světem (rozsudek ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*). Do soukromého života je dále třeba řadit fyzickou a morální integritu jedince (rozsudek ze dne 26. 3. 1985, *X a Y proti Nizozemí*). Stěžovatel je přesvědčen, že jeho návrat do země původu intenzivně naruší jeho rodinné a sociální vazby, přičemž zásah do jeho rodinného a soukromého života nebyl v demokratické společnosti nevyhnutelný. Jedná se tak o zřejmou procesní vadu předcházejícího řízení. Žalovaný se k jeho partnerskému vztahu a možnému porušení čl. 8 Evropské úmluvy nijak nevyjádřil, napadený rozsudek je proto dle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jak napadené rozhodnutí, tak i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany byla stěžovateli udělena doplňková ochrana pouze z důvodu, že přesáhl po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené, z hlediska kubánských úřadů mu tak hrozily problémy, které mohly dosáhnout až zadržení spojeného s rizikem nelidského zacházení. Odlišná sexuální orientace důvodem pro udělení doplňkové ochrany nebyla. Žalovaný si přesto obstaral aktuální informace k postavení osob s odlišnou sexuální orientací. Po provedeném řízení však neshledal žádné nové objektivní překážky či rizika, které by bránily stěžovatelovu návratu do vlasti (viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Předmětem správního řízení bylo posouzení, zda stěžovateli nadále hrozí vážná újma a zda je udělení doplňkové ochrany nadále zapotřebí, důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany byly zkoumány v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tvrzenému zásahu do práva na soukromý a rodinný život odkazuje žalovaný na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 46/2008 a 9 Azs 5/2009. Žalovaný poznamenává, že přítel stěžovatele je též Kubánec a v zemi původu má stěžovatel otce, čtyři bratry a babičku, posuzovaný případ tak nepředstavuje natolik výjimečný případ, který by udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval. Hodlá-li stěžovatel nadále rozvíjet svůj soukromý a rodinný život na území České republiky, musí k tomu využít nástrojů zákona o pobytu cizinců. K námitce týkající se novelizace kubánského migračního zákona žalovaný odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 369/2017.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a

odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[11] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí městského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel ohledně důvodů přijatelnosti pouze obecně konstatoval, že nebyla naplněna podstata správního soudnictví, ochrana veřejných subjektivních práv, mohl se Nejvyšší správní soud touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že napadený rozsudek považuje za přezkoumatelný. Městský soud při poukazu na věcně správné závěry napadeného rozhodnutí připojil svou vlastní jasnou, srozumitelnou a věcnou právní argumentaci, kterou podpořil judikaturou zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by městský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě.

[14] Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu „[o]*soba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*“

[15] K přezkumu rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany dle § 53a odst. 4 zákona o azylu Nejvyšší správní soud konstantně uvádí, že jeho podstatou je posouzení, zda situace v zemi původu nadále znamená pro cizince hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 7 Azs 59/2009 – 124, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017 – 41). V rozsudku ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 35, Nejvyšší správní soud uvedl, že

„jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona o azylu) vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu". Jak již správně konstatoval městský soud, žalovaný přesně podle uvedené judikatury postupoval, když nejprve ověřil, zda nadále trvá nebezpečí vážné újmy z důvodu vycestování stěžovatele na delší než kubánskými zákony předvídanou dobu, a následně se opětovně zabýval situací příslušníků sexuálních menšin v zemi původu stěžovatele. Jak správně konstatoval již městský soud, otázkou aplikace nového kubánského migračního zákona se Nejvyšší správní soud již zabýval (viz např. již citované usnesení č. j. 6 Azs 369/2017 – 41) a dospěl k závěru, že ačkoli byl nový migrační zákon v účinnosti již před rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany, není v rozporu se zákonem, že teprve odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován.

[16] K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud uvádí, že požadavky na podklady pro rozhodnutí žalovaného se zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS, podle kterého musí být užité podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Jak správně uvedl již městský soud, podklady rozhodnutí, ze kterých žalovaný vycházel, tyto požadavky splňují.

[17] K rodinným vazbám žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 – 19, a ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Azs 166/2018 - 31). Mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Evropské úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich pobytu, resp. napomáhat rozvíjení jejich vztahů; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 96, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 9 Azs 5/2009 – 65). V naprosto výjimečných případech není vyloučené, že by si žadatel v průběhu trvání doplňkové ochrany vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by její neprodloužení mohlo být nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života. Jak již zevrubně popsali žalovaný i městský soud, uvedené však není případem žalobce.

[18] Závěrem Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky není azylově relevantním důvodem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 - 59). K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky dle zákona o pobytu cizinců na území.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[21] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 2 Azs 200/2018 - 20, ustanoven zástupce k ochraně jeho zájmů ve věci, Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta platí dle § 35 odst. 8 část věty prvé za středníkem s. ř. s. stát. Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti spočívající v písemném podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu